

JEFFERY DEAVER

Desátý případ Lincolna Rhyma

POKOJ SMRTI

≡ KNIHA ZLIN

Pokoj smrti

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.knihazlin.cz
www.albatrosmedia.cz

≡ KNIHA ZLIN

Jeffery Deaver
Pokoj smrti – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

**JEFFERY
DEAVER**

**POKOJ
SMRTI**

Pro Judy, Freda a Daxe

Nesouhlasím s tím, co říkáte,
ale až do smrti budu hájit vaše právo to říct.

Evelyn Beatrice Hallová, The Friends of Voltaire, 1906

DÍL I
LEDVINOVNÍK
JEDONOSNÝ

ÚTERÝ 9. KVĚTNA

KAPITOLA 1

Ten záblesk ho znepokojil.

Bílý nebo slabě žlutý záblesk světla v dálce.

Přišel od vody? Nebo z toho pásu pevniny na druhé straně klidné tyrkysové zátoky?

Ale tady mu přece žádné nebezpečí nehrozí. Je v nádherném a odloučeném letovisku. Z dohledu médií, mimo zraky nepřátel.

Roberto Moreno přimhouřil oči a podíval se z okna. Táhlo mu teprve na čtyřicet, ale zrak už měl špatný. Posunul si brýle výš na nos a obsáhl pohledem celý výhled – zahradu před oknem apartmá, úzkou bílou pláž, pulzující modrozelené moře. Překrásné, odlehlé... a chráněné. V dohledu se na vlnách nehoupala žádná plavidla. A i kdyby se nějaký nepřítel s puškou dozvěděl, že je Moreno zde, a nepozorovaně pronikl přes průmyslové objekty na protější straně zátoky půldruhého kilometru odtud, kvůli smogu zakrývajícimu výhled by stejně nemohl dobře zamířit.

Žádné další záblesky, žádné světlo.

Jsi v bezpečí. Samozřejmě že ano.

Přesto zůstal Moreno ostražitý. Stejně jako Martinu Lutheru Kingovi, stejně jako Gándhímu hrozilo i jemu neustále nebezpečí. Takový už byl jeho život. Nebál se smrti. Báł se, že umře dřív, než dokončí svou práci. Protože musel vykonat ještě mnoho věcí. Událost, jejíž přípravu před hodinou dokončil, byla tak významná, že bezpochyby upoutá pozornost spousty lidí. A byla jen jednou z dvanácti podobných plánovaných na příští rok.

A navíc se před ním rýsovala budoucnost plná hojnosti.

Podsaditý Robert Moreno, jenž měl dnes na sobě střízlivý béžový oblek, bílou košili a tmavě modrou kravatu – ó, jak karibské! –, nyní dolil do dvou šálek kávu z konvice, kterou mu přinesla hotelová služba, a vrátil se na gauč. Podal jeden šálek reportérovi, který si právě chystal diktafon.

„Señore de la Rua. Dáte si mléko? Cukr?“

„Ne, děkuji.“

Rozhovor probíhal ve španělštině, kterou Moreno plynně hovořil. Mateřskou angličtinu nenáviděl a používal ji jen ve chvílích, kdy to potřeboval. Nikdy se přitom nedokázal zbavit newjersejského přízvuku. Tón jeho hlasu ho přenesl zpátky do dětství ve Spojených státech – jeho otec dlouhé hodiny pracoval a žil život střízlivý, zatímco matka dlouhé hodiny nevystrízlivěla. Ponurá krajina, nedaleká střední škola plná šikany. A pak přišla spása: rodina se přestěhovala na mnohem příjemnější místo, než bylo South Hills – na místo, kde byl i jazyk měkčí a elegantnější.

„Ale říkejte mi Eduardo, prosím,“ vyzval Morena reportér.

„A já jsem Roberto.“

Ve skutečnosti se Moreno jmenoval „Robert“, jenže tohle jméno zavánělo právníky z Wall Streetu, politiky z Washingtonu a generály z bitevních polí, kteří rozhazují po cizích bojištích těla místních obyvatel jako levné osivo.

Takže *Roberto*.

„Vy bydlíte v Argentině,“ prohodil Moreno směrem k novináři, malému plešatému muži v ošoupaném černém obleku a modré košili bez kravaty. „V Buenos Aires?“

„Přesně tak.“

„Víte, jak vznikl název toho města?“

De la Rua prohlásil, že ne; nepocházel odtamtud.

„V překladu to samozřejmě znamená ‚dobrý vzduch‘,“ připomněl Moreno. Enormně četl, až několik knih týdně, z velké části latinskoamerickou literaturu a dějiny. „Ovšem nejedná se

tu o vzduch v Argentině, nýbrž v italské Sardinii. Město dostalo název podle jedné osady na kopci v Cagliari. Ta osada se nacházela nad... řekněme *čpavým* zápachem starého města, a tak ji pojmenovali *Buen Ayre*. A španělští cestovatelé, kteří pozdější Buenos Aires objevili, mu dali jméno podle té osady. Samozřejmě šlo o pouhé *první* osídlení města – později byli Španělé vyhlazeni domorodci, kteří se nechtěli nechat vykořisťovat Evropany.“

„I vaše historky mají vyloženě antikoloniální ráz,“ poznamenal de la Rua.

Moreno se zasmál. Humor ho však vzápětí opustil a on se znovu rychle podíval z okna.

Ten zatracený záblesk. Moreno však stále neviděl nic než stromy a květiny na zahradě a oparem zahalený pás pevniny půldruhého kilometru odtud. Jeho hotel South Cove Inn se nacházel na převážně opuštěném jihozápadním pobřeží New Providence, bahamském ostrově zahrnujícím i hlavní město Nassau. Pozemek byl oplocený a strážný a zahrada byla vyhrazená pouze pro toto apartmá – na severu a jihu ji navíc chránil vysoký plot, zatímco na západní straně se táhla pláž.

Nikdo tu nebyl. Nikdo tu být nemohl.

Možná ptáček. Nebo zatřepetání listu.

Simon nedávno celý objekt kontroloval. Moreno se na toto urostlého, tichého Brazilce s tmavou kůží podíval. Bylo mu kolem pětatřiceti let a měl na sobě hezký oblek – chodil oblečený lépe než jeho šéf, ale ne křiklavě. Vypadal náležitě nebezpečně, jak by se u člověka jeho profese očekávalo, ovšem nebyl to žádný hrdlořez. Než odešel do civilu a začal pracovat jako bezpečnostní expert, působil jako armádní důstojník.

Svou práci zvládal velmi dobře. Nyní například otočil hlavu, a když si všiml šéfova pohledu, okamžitě přistoupil k oknu a vyhlédl ven.

„Jen záblesk světla,“ vysvětlil Moreno.

Bodyguard navrhl, že zatáhne žaluzie.

„Myslím, že ne.“

Moreno byl přesvědčený, že Eduardo de la Rua, který sem na vlastní náklady přiletěl ekonomickou třídou z „města s dobrým vzduchem“, si ten nádherný výhled zaslouží. Jako zavedený novinář známý tím, že píše pravdu, místo aby smolil nanchané články pro šéfy firem a politiky, si jistě mnoho luxusu neužije. Moreno si rovněž předsevzal, že vezme tohoto muže na velmi příjemný oběd do hotelové restaurace.

Simon se ještě jednou podíval z okna, vrátil se do křesla a sebral jakýsi časopis.

De la Rua zapnul diktafon. „Takže mohu?“

„Prosím.“ Moreno upřel pozornost na novináře.

„Pane Moreno, vaše Hnutí za lokální posílení nedávno otevřelo pobočku v Argentině, svou první v této zemi. Můžete mi říct, jak vás to napadlo? A co vaše uskupení dělá?“

Tento výklad absolvoval Moreno snad už stokrát. Detaily se měnily podle konkrétního novináře nebo publika, ale jádro zůstávalo prosté: šlo o snahu povzbudit domorodé národy k tomu, aby odmítly vliv americké vlády a korporací tím, že se stanou soběstačnými prostřednictvím mikropůjček, mikrozemědělství a mikropodnikání.

„Bráníme se rozvoji amerických korporací,“ odpověděl nyní Moreno reportérovi. „A také vládní pomoci a sociálním programům, jejichž cílem je koneckonců vyvolání závislosti na jejich hodnotách. Nepohlíží se na nás jako na lidské bytosti: pohlíží se na nás jako na zdroj levné pracovní síly a jako na odbytiště amerického zboží. Vidíte ten zlovolný cyklus? Naše lidi vykořisťují továrny vlastněné Američany a pak jsme naváděni k tomu, abychom kupovali produkty těchto společností.“

Novinář to rozvedl: „Hodně píšu o investicích v Argentině a dalších jihoamerických zemích a vím i o vašem hnutí, které rovněž takové investice dělá. Dalo by se namítnout, že brojíte proti kapitalismu, a přitom ho přijímáte za svůj.“

Moreno si prohrábl vlasy – delší, černé a předčasně prošedivělé. „Ne, já brojím proti *zneužívání* kapitalismu – konkrétně

proti zneužívání kapitalismu *Američany*. Byznys používám jako zbraň. Jen blázni se spoléhají na ideologii výlučně kvůli změně. Myšlenky jsou kormidlem. Peníze hnací silou.“

Reportér se usmál. „To použiju jako nadpis. Někteří lidé ovšem tvrdí... Četl jsem, že vás někteří lidé označují za revolucionáře.“

„Ha, já jsem jen tlampač, nic víc!“ Morenův úsměv povadl. „Ovšem teď mě dobře poslouvejte: zatímco se svět soustředí na Blízký východ, všem jaksi uniká zrod daleko mocnější síly: Latinské Ameriky. A tento zrod reprezentuji já. Nový řád. Už nás nelze opomíjet.“

Roberto Moreno vstal a přistoupil k oknu.

Zahradu shora stínil asi dvanáctimetrový ledvinovník. Moreno bydlel v tomto apartmá často a strom si velmi oblíbil. Dokonce s ním cítil jakousi spřízněnost. Ledvinovník jedonosný je impozantní, nápaditá a oslnivě krásná dřevina. A jak název napovídá, je také jedovatý. Pyl nebo kouř z hořícího dřeva a listů může člověku proniknout do plic, popálit je a způsobit mu trýznivou bolest, ale na druhou stranu poskytuje strom nektar nádherným bahamským otakárkům a jeho plody se živí holubi antilští.

Jsem jako ten strom, pomyslel si Moreno. Možná je to dobrá image pro článek. Zmíním se mu o tom...

Zase ten záblesk.

Během následujícího miniaturního zlomku vteřiny se stalo toto: řídké listy ledvinovníku se zatřepaly svištivým pohybem a vysoké okno před Morenem explodovalo. Sklo se proměnilo v milion ledových krystalů. Morenovi v prsou rozkvetl oheň.

Zjistil, že leží na gauči, který byl ještě před chvílí metr a půl pod ním.

Ale... ale co se stalo? Co to je? Umdlévám, umdlévám.

Nemůžu dýchat.

Zíral na strom, jež teď bez skleněné vrstvy před sebou viděl ostřeji, mnohem ostřeji. Větvičky se pohupovaly ve sladkém

vánku od moře. Listy se vzdouvaly a opět klesaly. Ten strom dýchal za něj. On sám totiž dýchat nemohl, s tím požárem v hrudi ne. S tou bolestí ne.

Kolem něj výkřiky, volání o pomoc.

A krev, všude samá krev.

Slunce zapadalo a obloha tmavla a tmavla. Ale copak není dopoledne? Morenovi se před očima zjevily obrazy manželky, dospívajícího syna a dcery. I tyto myšlenky se však vzápětí rozplynuly, takže Moreno nakonec vnímal jen jednu jedinou věc: ten strom.

Jed a síla, jed a síla.

Požár v jeho nitru slábl a mizel. Slzavá úleva.

Temnota tmavla ještě víc.

Ledvinovník jedonosný.

Jedonosný...

Jed...

DÍL II

FRONTA

PONDĚLÍ 15. KVĚTNA

KAPITOLA 2

„Tak je na cestě, nebo ne?“ zeptal se Lincoln Rhyme a ani se nesnažil skrývat podrážděnost.

„Má něco v nemocnici,“ ozval se Thomův hlas z chodby nebo z kuchyně, nebo kde to vlastně byl. „Trochu se zdrží. Zavolá nám, až skončí.“

„Něco.‘ Tomu říkám konkrétnost. Něco v nemocnici.“

„Takhle mi to řekl.“

„Je to doktor. Měl by být přesný. A taky dochvilný.“

„Je to doktor,“ odpověděl Thom, „což znamená, že musí řešit naléhavé případy.“

„Ale on neřekl ,něco naléhavého‘. On řekl ,něco‘. Ta operace je plánovaná na šestadvacátý květen. Nechci ji odkládat. Už tak je to příliš daleko v budoucnosti. Nechápu, proč by ji nemohl stihnout dřív.“

Rhyme navedl svůj červený invalidní vozík Storm Arrow k počítačovému monitoru a zaparkoval vedle ratanového křesílka, v němž seděla Amélie Sachsová v černých džínách a černém topu bez rukávů. Na krku se jí houpal tenký řetízek se zlatým přívěskem obsahujícím jeden diamant a jednu perlu. Bylo ještě brzy, jarní slunce se opíralo do oken orientovaných na východ a svůdně se odráželo od jejích zrzavých vlasů stažených do drdolu a pečlivě přichycených starými cínovými jehlicemi. Rhyme upřel pozornost zpět na obrazovku a prolétl očima zprávu z místa vraždy, s jejímž vyřešením právě pomohl newyorské policii.

„Už to skoro je,“ prohodila Sachsová.

Seděli v salonku Rhymova domu v Central Park West na Manhattanu. Místnost, která za časů bosse Tweeda sloužila jako strážlivý a tichý prostor k přijímání návštěv a nápadníků, se dnes změnila ve funkční kriminalistickou laboratoř. Byla plná přístrojů a nástrojů určených k důkazní analýze, počítačů a kabelů – ty se válely úplně všude, takže Rhymův pohyb po místnosti byl zoufale kodrcavý, i když on sám cítil toto kodrcání pouze od ramenou nahoru.

„Doktor má zpoždění,“ zabručel nyní k Sachsové. Poněkud zbytečně, poněvadž Amélie seděla pouhé tři metry od jeho konverzace s Thomem. On však byl stále dopálený a cítil úlevu, když se mohl o své výhrady podělit s větším počtem lidí. Opatrně posunul pravou paži na touchpadu dopředu a prolisťoval poslední odstavce zprávy. „Dobře.“

„Takže odeslat?“

Přikývl a Sachsová ťukla do jedné klávesy. Zašifrovaný pětasedesátistránkový dokument zamířil po tomto úkonu do éteru a po chvíli se vynořil o deset kilometrů dál, na kriminalistickém oddělení newyorské policie v Queensu, kde se měl stát páteří případu *Lid versus Williams*.

„Hotovo.“

Hotovo... Teď ještě vypovídat u soudu v procesu s drogovým magnátem, který posílal dvanáctileté a třináctileté kluky do ulic východního New Yorku a Harlemu a nechával je za sebe vykonávat vraždy. Sachsově s Rhymem se podařilo lokalizovat a analyzovat titěrné stopové důkazy a vtačeniny, které je dovedly od bot jednoho z mladíků přes výlohu prodejny na Manhattanu a kobereček sedanu Lexus až do restaurace v Brooklynu a nakonec do domu samotného Tye Williamse.

Šéf gangu nebyl u vraždy nepohodlného svědka přítomen, nedotkl se vražedné zbraně, neexistoval žádný záznam o tom, že by si vraždu objednal, a mladý střelec z něj měl takovou hrůzu, že proti němu nevypovídal. Ani tyto překážky však obžalobě nevadily. Rhyme se Sachsovou totiž utkali důkazní

předivo, které se táhlo z místa činu přímo k Williamsovi do kuchyně.

Gangster měl strávit zbytek života ve vězení.

Sachsová nyní sevřela Rhymovu nehybnou levou paži, která byla přikurtovaná k invalidnímu vozíku. Pod jemnou kůží, kterou mu jeho partnerka mačkala, viděl Rhyme jemně vystupující šlachy. Sachsová vstala a protáhla se. Už od svítání pracovali na konečné verzi zprávy. Ona se probudila v pět. On o chvíli později.

Rhymovi neuniklo, že když Sachsová kráčela ke stolku, kde měla kelímek s kávou, křivila tvář bolestí. Artritida v její kyčli a koleni se poslední dobou zhoršila. Rhymovo poranění míchy, které z něj udělalo kvadruplegika, označili lékaři za devastující. Ani na okamžik však při něm necítil bolest.

Každému z nás, ať už jsme kýmkoliv, do jisté míry selhává tělo, pomyslel si. Dokonce i ty, co jsou momentálně více či méně zdraví a spokojení, čekají na obzoru mračna v podobě zdravotních lapálií. Rhyme už teď litoval sportovce, krásné a mladé lidi, kteří s hrůzou očekávají, kdy nastane sešup.

Pro Lincolna Rhyma paradoxně platil pravý opak. Díky novým metodám chirurgie páteře i jeho nekompromisnímu přístupu ke cvičení a riskantním experimentálním zákrokům se jeho zdravotní stav od kritického okamžiku zranění neustále zlepšoval.

Což mu znovu připomnělo, jak moc je naštvaný, že se ten doktor opozdil na dnešní přípravnou schůzku před chystanou operací.

Domem se rozlehlo dvoutónové zacinkání zvonku.

„Zajdu tam,“ houkl Thom.

Dům byl samozřejmě bezbariérový a Rhyme mohl přes počítač sledovat člověka u dveří, konverzovat s ním a pustit ho dovnitř, pokud to uznal za vhodné. (Obecně neměl rád lidi, kteří zvonili u dveří, a měl sklon posílat je pryč – někdy dost neoma-leně –, pokud Thom rychle nezasáhl.)

„Kdo je to? Nejdřív se podívej.“

Doktor Barrington to být nemohl, protože ten měl zavolat, jakmile vyřídí „něco“, co ho zdrželo v nemocnici. A na jiné návštěvy neměl Rhyme náladu.

Jestli se ošetřovatel podíval, nebo ne, však už teď bylo jedno. V salonu se totiž objevil Lon Sellitto.

„Linku, ty jsi doma.“

Sázka na jistotu.

Podsaditý detektiv to vzal nejkratší cestou k tácu s kávou a zákusky.

„Nedáte si čerstvé?“ zeptal se ho Thom. Štíhlý ošetřovatel měl dnes na sobě nažehlenou bílou košili, modrou kravatu s květovaným vzorem a tmavé kalhoty. Manžetové konflíčky byly z ebonitu nebo onyxu.

„Ne, díky, Thome. Ahoj, Amélie.“

„Ahoj, Lone. Jak se má Rachel?“

„Dobře. Dala se na pilates. Divné slovo. Je to nějaké cvičení nebo co.“ Detektiv byl dnes ustrojený v typicky zmačkaném obleku hnědé barvy a podobně zmačkané modré košili. Na krku mu visela proužkovaná karmínová kravata, jež byla kupodivu hladká jako ohoblované prkno. Zřejmě nedávný dárek, usoudil Rhyme. Od přítelkyně Rachel? Byl květen, na který nepřípadaly žádné svátky. Takže možná dárek k narozeninám. Rhyme datum Sellittova narození neznal. Stejně jako datum narození většiny lidí.

Sellitto se napil kávy a vzal útokem moučník, třebaže si nakonec kousl jen dvakrát. Neustále držel dietu.

Rhyme a Sellitto spolu před lety pracovali jako partáci a byl to hlavně Lon Sellitto, kdo Rhyma po nehodě dotlačil zpátky do práce – ne rozmazlováním nebo lichotkami, nýbrž prostě tím, že ho přinutil zvednout zadek a znovu začít řešit zločiny. (Nebo v Rhymově případě *zůstat* na zadku a začít řešit zločiny.) Navzdory společné minulosti však Sellitto nikdy nepřišel za Rhymem proto, aby s ním jen tak trávil čas. Tento detektiv prv-

ního stupně pracoval na oddělení závažných trestných činů, které sídlilo ve „Velkém baráku“ – v budově s názvem One Police Plaza – a obvykle byl hlavním detektivem v případech, u nichž Rhyme působil jako konzultant. Jeho nynější přítomnost tedy věstila nový případ.

„Tak copak?“ Rhyme si ho prohlédl. „Neseš mi něco dobrého, Lone? Nějaký poutavý zločin? *Fascinující?*“

Sellitto znovu usrkl a uždibl. „Já akorát vím, že mi volali shora a ptali se, jestli jsi volný. Řekl jsem jim, že doděláváš toho Williamse. A oni na to, abych co nejrychleji přijel sem a s někým se tu sešel. Už je na cestě.“

„S ,někým?‘“ dotázal se Rhyme kysele. „To je stejně konkrétní, jako že ,něco‘ zdrželo mého doktora. Zřejmě je to nakažlivé. Jako chřipka.“

„Hele, Linku. Já zkrátka nic nevím.“

Rhyme pohlédl úkosem na Sachsovou. „Všímám si, že kvůli tomu nikdo nevolal *mně*. Tobě někdo volal, Sachsová?“

„Ani cinknutí.“

„No,“ řekl Sellitto, „to je kvůli té druhé věci.“

„Jaké druhé věci?“

„Že všechno, co se tu děje, je tajné. A musí to tajné zůstat.“

Což byl podle Rhymova názoru rozhodně alespoň krok k *fascinujícímu*.

KAPITOLA 3

Rhyme zvedl hlavu, neboť do salonu vstoupili dva návštěvníci, odlišní jako den a noc.

Prvním z nich byl muž, padesátník vojenského vzezření, který měl na sobě oblek z konfekce – prozradila ho ramena –, jehož tmavě modrá barva hraničila s černou. Měl hladce oholenou tvář s podbradkem, opálenou kůži a nakrátko ostříhané vlasy v mariňáckém stylu. Papaláš, pomyslel si Rhyme.

Druhým návštěvníkem byla žena mezi třicítkou a pětatřicítkou. Měla náběh na tělnatost, ale nebyla tlustá, zatím ne. Konečky málo bujných blondatých vlasů měla staromódně natupírované a silně natužené lakem a Rhymovi neuniklo, že její bledou pleť ve skutečnosti tvoří souvislá vrstva líčidla tělové barvy. Žádné akné ani dobance u ní neviděl, a tak předpokládal, že tato pleťová maska je výrazem jejího pojetí módy. Kolem očí černých jako hlaveň pistole neměla žádné stíny ani oční linky, takže na krémovém pozadí působily o to přísněji. Rovněž její tenké rty byly bezbarvé a suché. Rhyme vytušil, že tato ústa se příliš často nesmějí.

Po příchodu do salonu si vždy něco vybrala – nějaký přístroj, okno nebo Rhyma – a pak to propalovala pohledem tvrdým jako brusný kotouč tak dlouho, až tomu přišla na kloub nebo až to vyhodnotila jako nepodstatné. Její kostým, rovněž nepřiliš drahý, měl tmavě šedou barvu a všechny tři plastové knoflíky na něm byly pevně přišité. Tmavé kotoučky však působily poněkud nerovně a Rhyme si kladl otázku, zda si žena nekoupila kostým s nevyhovujícími knoflíky, protože jí ideál-

ně padl, a pak si doma nepřešila knoflíky sama. Černé střevíce na nízkém podpatku byly nerovnoměrně sešlapané a nedávno na nich někdo zatřel odřená místa krycí barvou.

Je to jasné, pomyslel si Rhyme. Byl přesvědčený, že ví, kdo tuto ženu zaměstnává. O to větší zájem v něm vzbudila.

„Linku,“ řekl Sellitto a ukázal na muže, „tohle je Bill Myers.“

Návštěvník přikývl. „Je mi ctí, že vás poznávám, kapitáne.“ Oslovil Rhyma poslední hodností, kterou měl kriminalista u newyorské policie před úrazem, čímž bezděky potvrdil, že se Rhyme nemýlil: byl to policejní papaláš. A pěkně vysoký.

Rhyme popojel s elektrickým vozíkem dopředu a vysunul ruku. Papaláš si všiml trhavého pohybu, zaváhal a pak ruku stiskl. Rhyme ovšem postřehl i něco jiného: že Sachsová mírně ztuhla. Nebyla ráda, když Rhyme používal pracně rozpohybovanou ruku a prsty zbytečně, jen kvůli společenským konvencím. Lincoln Rhyme si však nemohl pomoci. Posledních deset let se usilovně snažil napravit to, co mu osud způsobil. Na svých několik vítězství byl hrdý a náležitě jich využíval.

A kromě toho: k čemu je dítěti hračka, když si s ní nikdy nesmí hrát?

Myers pak představil i druhého tajuplného „někoho“. Žena se jmenovala Nance Laurelová.

„Lincoln,“ představil se. Další podání ruky, zřejmě o něco pevnější než v Myersově případě, třebaže to Rhyme z pochopitelných důvodů nedokázal posoudit. S pohyblivostí se mu do ruky bohužel nevrátila citlivost.

Ostrý pohled Laurelové se tentokrát zaměřil na Rhymovy husté hnědé vlasy, masitý nos a pronikavé tmavé oči. Neřekla nic jiného než: „Dobrý den.“

„Takže,“ prohodil Rhyme. „Vy jste OSZ.“ Okresní státní zástupkyně.

Žena na jeho dedukci, která byla částečně tipem, nijak viditelně nereagovala. Na chvíli zaváhala a pak řekla: „Ano, to jsem.“ Její hlas zněl rázně a zvýrazňoval sykavky.

Sellitto pak představil Myerse a Laurelovou Sachsově. Paláš si policistku prohlížel, jako by znal i její reputaci. Rhyme postřehl, že když Sachsová vstala a vykročila kupředu, aby muži podala ruku, znovu zkřivila tvář. Když se vracela k židli, držení těla už bylo v pořádku. Rhyme měl dojem, že nikdo kromě něj nezaregistroval, jak si Amélie nenápadně strká do úst dva advily a nasucho je polyká. Nic silnějšího nikdy nebrala, i když ji bolest trápila sebevíc.

Vyšlo najevo, že také Myers má hodnost kapitána. Šéfoval jedné pobočce oddělení, o kterém Rhyme dosud neslyšel – podle všeho vzniklo teprve nedávno. Oddělení speciálních služeb. Myersovo sebevědomé vystupování a vyhýbavé oči Rhymovi prozrazovaly, že on i jeho úřad se v newyorské policii těší dost silnému postavení. Možná měl kapitán do budoucna políčeno na funkci ve vedení města.

Rhyme nikdy nejevil zájem o mocenské intriky v institucích, jako byla newyorská policie, natožpak na vyšších příčkách v Albany nebo ve Washingtonu. Momentálně ho zajímala jen mužova přítomnost. Příjezd vysoce postaveného policisty s tajuplným posláním v doprovodu urputně soustředěného teriéra v podobě okresní státní zástupkyně sliboval případ, který spolehlivě zažene obávanou nudu, jež se po zranění stala Rhymovým největším nepřítelem.

Rhyme pocítil dychtivé bušení srdce, ovšem pouze přes spánky, poněvadž hrudník měl necitlivý.

Bill Myers předal štafetu Nance Laurelově slovy: „Situaci vám rozbalí ona.“

Rhyme se pokusil zachytit Sellittův pohled a nasadit potměšilý úsměv, avšak detektiv se jeho očím vyhnul. „Rozbalí“. Rhyme neměl rád tyhle nabubřelé novotvary, jimiž nejčastěji zaplavelovali jazyk byrokrati a novináři. Z poslední doby si vzpomněl na výraz „vysílat pokusné balonky“ nebo „vykomunikovat kompromis“. Působily jako sytě červené pramínky ve vlasech ženy středního věku nebo jako tetování na tvářích.

Následovala další odmlka, po níž Nance Laurelová řekla: „Kapitáne...“

„Říkejte mi Lincolne. Už jsem ve výslužbě.“

Znovu odmlka. „Lincolne. Ano. Mám na stole jeden případ a vzhledem k jistým neobvyklým komplikacím mi bylo naznačeno, že byste mohl vést vyšetřování vy. Vy a policistka Sachsová. Prý často spolupracujete.“

„To je pravda.“ Lincoln Rhyme přemýšlel, zda se okresní státní zástupkyně Laurelová vůbec někdy uvolní. Dost o tom pochyboval.

„Vysvětlím vám, o co jde,“ pokračovala OSZ. „Minulé úterý devátého května byl v jednom luxusním hotelu na Bahamách zavražděn americký občan. Případ vyšetřuje místní policie, ale já mám důvodné podezření, že střelcem je rovněž americký občan a že už se vrátil do země. Pravděpodobně se pohybuje v New Yorku nebo v jeho okolí.“

Laurelová se téměř před každou větou odmlčela. Vybírá snad vhodná slova? Promýšlí následky, pokud jí z úst vyjde nepatřičný výraz?

„Nechystám se obžalovat z vraždy neznámého pachatele. U státního soudu je obtížné uspět s obžalobou ve věci trestného činu, k němuž došlo v jiném státě. *Dalo* by se to udělat, ale trvalo by to příliš dlouho.“ Další zaváhání už bylo napjatější. „A zde je důležité postupovat rychle.“

Proč? položil si otázku Rhyme.

Fascinující...

Laurelová mluvila dál: „Chci podat ve státě New York jiné, nezávislé obžaloby.“

„Spiknutí,“ vyslovil Rhyme svou okamžitou dedukci. „Dobře, dobře. To se mi líbí. Na základě argumentu, že vražda byla naplánována tady.“

„Přesně tak,“ přisvědčila Laurelová. „Vraždu si objednal občan New Yorku přímo v našem městě. Proto spadá případ do mé jurisdikce.“

Podobně jako všichni současní nebo bývalí policisté znal také Rhyme zákony téměř stejně dobře jako advokáti. Vzpomněl si na příslušné ustanovení trestního zákona státu New York: spiknutí se dopouští ten, kdo s úmyslem jednat způsobem kvalifikovatelným jako trestný čin a ve shodě s jednou nebo více osobami takovým způsobem jedná nebo takové jednání způsobí. „A dokonce,“ doplnil Laurelovou, „můžete ten případ přenést sem i v případě, že k vraždě došlo v jiném státě, protože předmětné jednání – vražda – je ve státě New York kvalifikovatelné jako trestný čin.“

„Správně,“ potvrdila Laurelová. Možná ji dokonce potěšilo, že se Rhyme se svou analýzou nespletl. Dalo se to jen těžko posoudit.

„Řekla jste, že to byla vražda na objednávku,“ vložila se do hovoru Sachsová. „O co šlo? O nájemnou vraždu související s organizovaným zločinem?“

Mnoho nejhorších bossů organizovaného zločinu se nikdy nepodaří zatknout a usvědčit z vydírání, vražd a únosů, které tvoří jejich denní chleba: nelze jim totiž prokázat spojení s místem činu. Často však putují do vězení za spiknutí s cílem uvést tyto události do pohybu.

Laurelová však odpověděla jinak: „Ne. Jde o něco jiného.“

Rhymova mysl se roztančila. „Ovšem pokud identifikujeme a zatkneme spiklence, budou Bahamy usilovat o jejich vydání. Přínejmenším o vydání střelce.“

Laurelová si kriminalistu mlčky změřila pohledem. Její odmlky ho začínaly otravovat. „Postavím se proti vydání,“ řekla konečně. „A své šance na úspěch odhaduji na více než devadesát procent.“

Na třicátnici působila Laurelová mladistvě. Skrývala se v ní nevinnost školačky. Ne, „nevinnost“ je špatný výraz, opravil se Rhyme. Spíš cílevědomost.

Také slovo „umíněnost“ se sem docela hodilo.

„Máte nějaké podezřelé?“ zeptal se Sellitto obou příchozích.

„Ano. Neznám totožnost střelce, ale znám dvě osoby, které vraždu objednaly.“

Rhyme se usmál. Zvědavost se v něm mísila s chutí, kterou cítí vlk, když zavětrí jedinou molekulu pachové stopy kořisti. Poznal, že Nance Laurelová pocituje totéž, třebaže její dychtivost nedokázala proniknout skrz předsmrtnou masku značky L'Oréal. Měl pocit, že ví, kam vyprávění spěje.

A tento cíl dalece přesahoval hranici fascinujícího.

„Ta vražda byla cílená,“ pokračovala Laurelová. „Lze říci, že se jednalo o atentát, který si objednal jistý americký vládní činitel – konkrétně šéf NZOS neboli Národní zpravodajské a operační služby, která sídlí tady na Manhattanu.“

Víceméně to odpovídalo tomu, co Rhyme očekával. I když tipoval spíš CIA nebo Pentagon.

„Šmarjá,“ zašeptal Sellitto. „Vy chcete skřípnout federála?“ Pohlédl na Myerse, který nedal najevo vůbec žádnou reakci, a pak přesunul pohled zpátky na Laurelovou. „A to můžete?“

Nastala odmlka na dva nádechy. „Jak to myslíte, detektive?“ zeptala se Laurelová zmateně.

Sellitto pravděpodobně nemyslel svou otázkou nic jiného než to, nač se zeptal. „Jen chci vědět, jestli ten člověk nemá imunitu.“

„Právníci NZOS se to pokusí na imunitu uhrát, ale tuto oblast mám dobře zmapovanou. Napsala jsem právní pojednání o imunitě vládních představitelů. Svou šanci na úspěch u státních soudů odhaduji zhruba na devadesát procent a v případě odvolání na osmdesát procent. A jestli to dotáhneme až k Nejvyššímu soudu, budeme za vodou.“

„A jak zní zákon o imunitě?“ vyzvídala Sachsová.

„Uplatňuje se tam klauzule o nadřazenosti,“ vysvětlila Laurelová. „To je ústavní doložka, která v podstatě říká, že když dojde k rozporu, má federální zákon navrch před státním. Stát New York nemůže stíhat federálního zaměstnance za státní zločiny, pokud tento zaměstnanec jednal v rámci svých

federálních pravomocí. Domnívám se však, že v našem případě šéf NZOS jednal na vlastní pěst a překročil hranice toho, co si smí ve svém postavení dovolit.“

Laurelová pohlédla na Myerse, který ji doplnil: „Už jsme tu otázku komunikovali a existuje solidní metrika, která nás vede k přesvědčení, že ten muž manipuluje se zpravodajskými výstupy, které odůvodňovaly provedení atentátu, protože sleduje vlastní agendu.“

Komunikovali... solidní metrika...

„A co je to za agendu?“ vyzvídal Rhyme.

„Tím si nejsme jistí,“ odvětil kapitán. „Zdá se, že je posedlý ochranou země a eliminací každého, kdo představuje hrozbu – dokonce i lidí, kteří žádnou hrozbu nepředstavují, ale on je pokládá za nevlastenecké. Například muž, jehož zastřelení v Nassau si ten člověk objednal, žádným teroristou nebyl. Byl pouze...“

„Otevřený,“ doplnila Laurelová.

„Mám jednu otázku,“ ozvala se Sachsová. „Ministr spravedlnosti ten případ schválil?“

Tentokrát mohlo váhání státní zástupkyně znamenat podrážděnost ze zmínky o jejím nadřízeném nebo o jím vydaném souhlasu s vyšetřováním. Opět se to dalo těžko posoudit. Laurelová nicméně odpověděla klidně: „Informace o vraždě doputovaly do našeho úřadu na Manhattanu, tedy v jurisdikci, do níž spadá i NZOS. Bavili jsme se o tom se šéfem zastupitelství. Ten případ jsem chtěla kvůli tomu, že mám zkušenosti s otázkami imunity a že mě tento typ zločinnosti nesmírně trápí – osobně se domnívám, že jakákoliv cílená vražda je protiústavní kvůli porušení předepsaných procedur. Šéf se mě zeptal, jestli si uvědomuji, že ten případ je nášlapná mina. Řekla jsem, že ano. A tak zajel do Albany za ministrem spravedlnosti a ten prohlásil, že do toho můžu jít. Takže ano, mám jeho požehnání.“ Potom se upřeně zahleděla na Sachsovou, která na to reagovala stejně neochvějným pohledem.

Rhyme si všiml, že oba zmínění muži, totiž šéf manhattan-ského státního zastupitelství a ministr spravedlnosti státu New York, jsou z jiné politické strany než současná washingtonská administrativa. Je vůbec fér brát tyto věci v potaz? Rhyme dospěl k závěru, že cynismus není cynický, pokud ho podporují fakta.

„Vítejte v sršním hnízdě,“ prohodil Sellitto a vysloužil si za to úsměvy všech přítomných s výjimkou Laurelové.

Myers se otočil k Rhymovi. „Proto jsem navrhl vás, kapitáne, když se na nás Nance obrátila. Vy a detektivové Sellitto se Sachsovou se totiž těšíte větší nezávislosti než řadoví vyšetřovatelé. Nedrží vás tak zkrátka jako většinu ostatních.“

Lincoln Rhyme dnes pracoval jako konzultant pro newyorskou policii, FBI a kteroukoliv jinou organizaci ochotnou zaplatit značný honorář, který si za své kriminalistické služby účtoval – ovšemže za předpokladu, že se příslušný případ dal alespoň vzdáleně označit jako zapeklitý.

„A kdopak je tím šéfem NZOS, naším hlavním spiklencem?“ dotázal se konečně.

„Člověk jménem Shreve Metzger.“

„Víte něco o tom střelci?“ zeptala se Sachsová.

„Ne. Může to být voják, nebo i vojačka – což by byl problém. Při troše štěstí to však bude civilista.“

„Při troše štěstí?“ podivila se Sachsová.

Rhyme předpokládal, že Laurelová má na mysli komplikace, které by do případu vneslo zapojení vojenských soudů. Státní zástupkyně to však vysvětlila jinak: „Voják mívá u poroty větší sympatie než žoldněř nebo námezdný civilista.“

„Mluvili jste o střelci a dvou spiklencích,“ poznamenal Lon Sellitto. „Takže kdo je vedle Metzgera tím druhým spiklencem?“

„Totiž,“ pokračovala Laurelová lehce zdráhavým tónem, „prezident.“

„Čeho?“ vyhrkl Sellitto.

Odpověď na tuto otázku sice nevyžadovala hloubavé zaváhání, avšak Laurelová si ho přesto neodpustila. „Přece Spojených států. Mám za to, že každé cílené zabití vyžaduje souhlas prezidenta. Ale toho stíhat nebudu.“

„Prokrista, to doufám,“ řekl Lon Sellitto a zasmál se způsobem, který připomínal spíš přidušené kýchnutí. „To je víc než politická nášlapná mina. To je jaderná hlavice.“

Laurelová se zamračila, jako by si jeho poznámku musela nechat přeložit z islandštiny. „Tady už nejde o politiku, detektive. Kdyby prezident překročil při nařízení cíleného zabití rámec svých pravomocí, pak by trestněprávním postihem bylo v jeho případě sesazení z funkce. Ale to už zjevně nespadá do mé jurisdikce.“

KAPITOLA 4

Na okamžik ho vyrušila vůně grilovaných ryb – s limetkou a banánovníkem, zdálo se mu. Ale klidně to mohlo být něco jiného, nějaké koření. Nedokázal to dost dobře odhadnout.

Znovu začenichal. Co by to mohlo být?

Drobný muž s nakrátko ostříhanými hnědými vlasy pokračoval v nenucené chůzi po rozpraskaném chodníku – a po pěšině s udusanou hlínou, kde betonové panely chyběly úplně. Potáhl si tmavé sako, aby zpod něj vypustil horko, a napadlo ho, jak je rád, že si nevzal kravatu. Podruhé se zastavil vedle zapleveleného parkoviště. Ulice lemovaná nízkými prodejny a pastelovými domy, které potřebovaly ještě víc pastelového nátěru, byla v pozdním dopoledni opuštěná. Nepohybovali se tu žádní lidé, jen ve stínu se povalovali dva leniví psi.

A pak se vynořila ona.

Vyšla z prodejny potápěčských potřeb Deep Fun a zamířila k zátoce West Bay. V ruce nesla román od Gabriely Garcíi Márqueze.

Byla mladá, opálená, rozčepýřené vlasy měla vybělené sluncem a od spánku až k nadru se jí houpal osamělý úzký copánek. Její postava připomínala přesýpací hodiny, ale úzké přesýpací hodiny. Na sobě měla žlutočervené bikiny a kolem pasu průsvitný oranžový šátek, který jí splýval ke kotníkům a působil rozverně. Byla pružná a energická a její úsměv dovedl být škodolibý.

Tak jako nyní.

„Podívejme, koho to tu máme,“ řekla a zastavila se vedle něj.

Nacházeli se v klidné čtvrti vzdálené od centra Nassau. Ospalá obchodní ulice. Psi po nich letargicky pokukovali a uši měli sklopené dopředu jako oslí rohy v knize.

„Nazdar.“ Jacob Swann si sundal sluneční brýle Maui Jim, otřel si obličej a znovu si je nasadil. Litoval, že si nevzal opalovací krém. Tahle cesta na Bahamy nebyla plánovaná.

„Hm. Možná mi nefungoval telefon,“ pronesla Annette kousavě.

„Nejspíš,“ nadhodil Swann a zašklebil se. „Já vím. Slíbil jsem, že ti zavolám. Moje vina.“

Jeho prohřešek však nebyl příliš vážný. Annette byla žena, za jejíž společnost Swann platil, takže její poznámka neměla takovou razanci, jakou by měla za jiných okolností.

Na druhou stranu byla včerejší noc něčím víc než jen běžnou eskortní službou. Annette mu účtovala pouze dvě hodiny, ale věnovala mu celou noc. Samozřejmě to neskončilo jako v *Pretty Woman*, ale oba si společné chvíle užili.

Hodiny jejich transakce ubíhaly rychle, do okna pronikal jemný vlhký vánek, ticho přerušoval pravidelný zvuk oceánu. Zeptal se jí, jestli zůstane, a Annette souhlasila. Jeho motelový pokoj byl vybavený kuchyňkou a Swann uvařil pozdní večeři. Po příjezdu do Nassau obstaral nákupy – koupil mimo jiné kozí maso, cibuli, kokosové mléko, olej, rýži, pálivý dresink, místní koření a pár dalších ingrediencí. Dovedně oddělil maso od kosti, nakrájel ho na malé kousky a nechal marinovat v podmáslí. V jedenáct hodin večer se už pokrm dusil na mírném ohni šest hodin a byl připravený. Oba se najedli a zapili to vydatným vínem z údolí Rhône.

A pak se vrátili do postele.

„Jak jde byznys?“ zeptal se Swann nyní a ukázal na prodejnu, aby dal jasně najevo, který byznys má na mysli, ačkoliv práce na částečný úvazek v prodejně Deep Fun zároveň Annette sloužila jako zdroj klientů, kterým za své služby účtovala daleko víc než za půjčení šnorchlu.

Annette pokrčila skvostnými rameny. „Není to špatné. Ekonomika si jistou daň vyžádala. Ale boháči pořád chtějí navazovat pouto s korály a rybami.“

Zarostlé parkoviště zkrášlovaly ojeté pneumatiky, odhozené betonové bloky a pár otlučených a rezavých elektrospotřebičů s dávno vykuchanými střevy. Den byl vteřinu od vteřiny sálavější. Všude pronikalo ostré světlo a prach, všude se válely prázdné plechovky, křoví potřebovalo vyklestit, bujná tráva posekat. A k tomu ty vůně: grilované ryby, limetka, banánovník a kouř ze zapálených odpadků.

A to koření. Co to jen může být?

„Nevzpomínám si, že bych ti řekla, kde pracuju.“ Annette kývla k prodejně.

„Ale jo, zmínila ses.“ Swann si prohrábl vlasy. Jeho kulatá lebka se leskla potem. Znovu si nadzvedl sako. Vzduch byl příjemný.

„Není ti horko?“

„Měl jsem pracovní snídani. Potřeboval jsem vypadat oficiálně. Vrátil jsem se jen na jeden den. Nevím, jaký máš program ty...“

„Dneska večer?“ nadhodila Annette povzbudivě.

„Večer mám další schůzku.“ Tvář Jacoba Swanna neměla expresivní výraz. Prostě se jí díval do očí, když to říkal. Žádné lítostivé mhouření očí, žádný klukovský flirt. „Myslel jsem teď hned.“ Napadlo ho, že vypadá hladově; přesně tak se totiž cítil.

„Co to bylo za víno?“

„To, které jsme pili včera k večeři? Châteauneuf-du-Pape. Nevzpomínám si, ze které vinice.“

„Bylo lahodné.“

Tenhle výraz Jacob Swann příliš nepoužíval, vlastně ho nepoužil nikdy, ale teď usoudil, že víno opravdu lahodné bylo. A ona taky. Šňůrky plavek se jí houpaly u pasu a jen čekaly, až za ně někdo zatáhne. Žabky odhalovaly její modře nalakované

nehty a na palcích u nohy měla Annette zlaté kroužky, které ladily s jejími náušnicemi. Celek doplňovala komplikovaná sada zlatých náramků.

Také Annette si ho změřila pohledem a zřejmě si vzpomněla na jeho nahou postavu – svalnatou, v pase útlou, ale se silným hrudníkem a pažemi. A s břichem jako struhadlo. Na tom Swann tvrdě pracoval.

„Měla jsem nějaké plány, ale...“ řekla Annette a zakončila větu dalším úsměvem.

Když kráčeli k jeho autu, Annette se do něj zavěsila. Swann ji doprovodil až ke dveřím spolujezdce, Annette se posadila a řekla mu, jak se dostane k jejímu bytu. Swann nastartoval, ale než zařadil rychlost, otočil se k ní. „Jo, na něco jsem zapomněl. Možná jsem ti nezavolał, ale zato jsem ti přivezl dárek.“

„Ne!“ zakňourala Annette radostí. „Co to je?“

Swann se otočil k zadním sedadlům a vytáhl z batůžku, který používal jako aktovku, malou krabičku. „Máš ráda šperky, ne?“

„Která holka je nemá ráda?“ odpověděla Annette.

Když začala krabičku otevírat, Swann ji ujistil: „Tohle není místo tvé sazby. Tohle je navíc.“

„Ále, prosím tě,“ hlesla Annette s lehkovážným úsměvem. A pak už se plně soustředila na otevření malé podlouhlé krabičky. Swann se rozhlédl po ulici. Pořád byla prázdná. Odhadl úhly a vzdálenosti, napřáhl levou ruku – nechal ji otevřenou, jen s pevně roztaženým palcem a ukazováčkem – a uštědřil Annette jediný, velmi specifický a velmi silný úder do hrdla.

Annette zalapala po dechu a vytřeštila oči. Zaklonila hlavu a sevřela si krk.

„Ehn, ehn, ehn...“

Tahle rána vyžadovala velký cvik. Musela se zasadit dostatečně jemně, aby zcela nerozdrtila průdušnici – Swann tu holku nesměl připravit o řeč –, a zároveň dostatečně tvrdě, aby oběť nemohla křičet.

Její oči na něj upřeně civěly. Možná se Annette snažila vyslovit jeho jméno – tedy jeho krycí jméno, jímž se jí minulý týden představil. Swann měl tři americké pasy a dva kanadské a k tomu kreditní karty na pět různých jmen. Opravdu už si nepamatoval, kdy se naposledy představil jako „Jacob Swann“ člověku, jehož dobře neznal.

Klidně se na ni podíval, otočil se a vytáhl z batůžku lepicí pásku.

Nasadil si latexové rukavice tělové barvy a odtrhl z kotouče kus pásky. Zarazil se. *To je ono.* To koření, jímž kuchař někde v této ulici ochutil grilované ryby.

Koriandr.

Jak to, že ho to nenapadlo hned?

KAPITOLA 5

„Obětí byl Robert Moreno,“ sdělila jim Laurelová. „Osmatřicet let.“

„Moreno... to mi zní povědomě,“ prohodila Sachsová.

„Bylo to v novinách, policistko,“ vysvětlil kapitán Bill Myers. „Na první stránce.“

„Moment, nebyl to ten antiamerický Američan?“ zeptal se Sellitto. „Takhle ho, myslím, označili v jednom titulku.“

„Přesně tak,“ odpověděl kapitán a připojil trpký komentář: „Kretén.“

Na tohle žádný žargon neměl.

Rhyme si všiml, že Laurelová nese kapitánovu poznámku nelibě. Navíc vypadala netrpělivě, jako by na velké řečnění neměla čas. Vzpomněl si, že chtěla jednat rychle, a důvod byl nyní zřejmý: dalo se předpokládat, že jakmile se NZOS o vyšetřování dozví, podnikne kroky, aby případ hned v zárodku udusila – právní cestou a možná i jinak.

Také Rhyme byl netrpělivý. Toužil po všem fascinujícím.

Laurelová jim ukázala fotografii pohledného muže v bílé košili, který seděl před rozhlasovým mikrofonom. Měl kulatý obličej a prořídle vlasy. Státní zástupkyně jim vysvětlila: „Tohle je nedávný snímek pořízený v jeho rozhlasovém studiu v Caracasu. Moreno měl americký pas, ale byl to vystěhovalec žijící ve Venezuele. Devátého května byl na služební cestě na Bahamách, když ho odstřelovač zasáhl v jeho hotelovém pokoji. Při útoku zemřeli také dva další lidé – Morenův osobní strážce a reportér, který s ním dělal rozhovor. Osobní strážce

byl Brazilec žijící ve Venezuele. A reportér byl Portoričan žijící v Argentině.“

„V novinách se to moc nerozebíralo,“ poznamenal Rhyme. „Ovšem kdyby někdo přistihl vládu takříkajíc s prstem na spoušti, byla by z toho mnohem větší zpráva. Takže kdo za tou vraždou *údajně* stojí?“

„Drogové kartely,“ řekla mu Laurelová. „Moreno založil organizaci s názvem Hnutí za lokální posílení, která pracuje s domorodými a zbídačelými lidmi v Latinské Americe. Kritizoval obchod s drogami, čímž si znepřátelil určité kruhy v Bogotě a některých středoamerických zemích. Neobjevila jsem však nic, co by potvrdzovalo hypotézu, že si nějaký konkrétní kartel přál jeho smrt. Jsem přesvědčená, že tyhle historky o kartelech si vymysleli Metzger a NZOS a podstrčili je médiím, aby odvrátili pozornost. A kromě toho je tady něco, co jsem zatím nezmiňovala. Spolehlivě vím, že Morena zabil odstřelovač NZOS. Mám pro to důkaz.“

„Důkaz?“ zeptal se Sellitto.

Řeč těla Nance Laurelové – i když ne její obličejové rysy – jim prozradila, že o následující informaci se s nimi podělí s potěšením. „Máme informátora – uvnitř NZOS nebo s vazbami na ni. Poskytl nám dokument, který schvaluje Morenovo zabití.“

„Něco jako WikiLeaks?“ zeptal se Sellitto. A pak zavrtěl hlavou. „Ne, to určitě ne.“

„Jistěže ne,“ řekl Rhyme. „Jinak by se ve zprávách o ničem jiném nemluvalo. Státní zastupitelství dostalo ten dokument přímo. A diskrétně.“

„Přesně tak,“ přitakal Myers: „Ten příkaz k zabití nám vydával whistleblower.“

Rhyme ignoroval kapitána i jeho bizarní jazyk. Obrátil se k Laurelové: „Povězte nám o tom Morenovi něco bližšího.“

Státní zástupkyně tak bez váhání učinila. Narodil se v New Jersey, ve dvanácti letech se s rodinou přestěhoval do Střední Ameriky, protože tam jeho otec, geolog pracující pro jednu

americkou ropnou společnost, získal zaměstnání. Moreno zpočátku chodil do amerických škol, ale po matčině sebevraždě přešel na školy místní, kde dosahoval dobrých výsledků.“

„Po sebevraždě?“ zeptala se Sachsová.

„Zdá se, že stěhování nesla těžce... a její manžel neustále cestoval na vrty a průzkumná ložiska v širokém okolí. Doma moc často nepobýval.“

Laurelová pokračovala ve vykreslování oběti. Už v mladém věku se u Morena začala projevovat nenávist k vykořisťování Středoameričanů a Jihoameričanů americkou vládou a zájmy velkých korporací. Po vystudování univerzity v Mexico City se stal rozhlasovým moderátorem a aktivistou, který psal a vysílal vášnivé útoky na Ameriku a na to, co on sám nazýval americkým imperialismem jednadvacátého století.

„Posléze se usadil v Caracasu a založil Hnutí za lokální posílení jako alternativu pro dělníky, kteří chtějí být soběstační, nemusí žadonit o práci u amerických a evropských firem a nejsou odkázáni na americkou humanitární pomoc. V oblasti Jižní a Střední Ameriky už působí šest poboček.“

Rhyme byl zmatený. „Jako životopis teroristy mi to nezní.“

„Přesně tak,“ souhlasila Laurelová. „Ale jedním dechem vám musím říct, že se Moreno pochvalně vyjádřil o některých teroristických skupinách: o al-Káidě, o milicích aš-Šabáb, o Východoturkestánském islámském hnutí v čínské provincii Sin-ťiang. Kromě toho navázal spojení s několika extremistickými skupinami v Latinské Americe: s kolumbijskou ELN – Národně osvobozenou armádou, s FARC a taky se Spojenými sebeobranými silami. A choval velké sympatie k Sendero Luminoso v Peru.“

„Ke Světlé stezce?“ zeptala se Sachsová.

„Ano.“

Nepřítel mého nepřítele je i mým přítelem, pomyslel si Rhyme. I když vyhazuje do vzduchu děti. „Ale i tak,“ prohlásil. „Cílené zabití? Za tohle?“

Laurelová vysvětlovala dál: „V poslední době začaly být Morenovy blogy a rozhlasové pořady stále nevybíravěji anti-americké. Označil sám sebe za „posla pravdy“. A některá jeho poselství byla opravdu zhoubná. On Ameriku skutečně nenáviděl. Začalo se proslýchat, že jeho výlevy inspirovaly několik lidí ke střelbě na americké turisty nebo vojáky, případně k házení bomb na americká velvyslanectví nebo zahraniční pobočky amerických firem. Nenašla jsem však žádný případ, kdy by Moreno jediným slovem ponoukal k provedení konkrétního útoku nebo ho třeba jen naznačoval. Inspirovat je něco jiného než ponoukat.“

Ačkoliv ji Rhyme znal teprve pár minut, měl takové tušení, že Nance Laurelová hledala tato slova jen velmi, velmi těžce.

„NZOS však prohlásila, že podle jejích zpravodajských informací plánoval Moreno skutečnou akci: pumový útok na sídlo jedné ropné společnosti v Miami. Zachytili telefonní rozhovor ve španělštině a hlasová stopa byla identifikována jako Morenova.“

Státní zástupkyně sáhla do otlučeného kufříku, vytáhla jakési poznámky a zadívala se do nich. „Takže Moreno prý řekl: ‚Vybral jsem floridskou firmu American Petroleum Drilling and Refining. Ve středu.‘ Druhý účastník hovoru, totožnost neznámá: ‚Desátého. Desátého května?‘ Moreno: ‚Ano, v poledne, když zaměstnanci odcházejí na oběd.‘ Druhá strana: ‚A jak je tam tentononc... dostaneme?‘ Moreno: ‚V nákladčích.‘ Následoval kus nezřetelného rozhovoru a pak znovu Moreno: ‚A to je jen začátek. Mám v plánu ještě mnoho podobných vzkazů.‘“

Laurelová vložila přepis zpátky do kufříku. „Takže ta firma – American Petroleum Drilling and Refining neboli APDR – má na Floridě nebo v bezprostředním okolí dva objekty: v Miami sídlí její ústředí pro jihovýchod Spojených států a kousek od pobřeží stojí jejich ropná plošina. Ta plošina to být nemůže, protože se Moreno zmínil o nákladčích. A tak si lidé z NZOS byli jistí, že cílem se má stát ústředí firmy na Brickell Avenue.

Zpravodajští analytici současně s tím zjistili, že firmy napojené na Morena dopravovaly minulý týden na Bahamy motorovou naftu, hnojivo a nitrometan.“

Tři oblíbené složky pro výrobu improvizovaných bomb. Tytéž látky kdysi srovnaly se zemí federální budovu v Oklahoma City. Také tehdy je hlavní pachatel nechal přivést v nákladních autech.

Laurelová mluvila dál: „Metzger se zjevně domníval, že pokud bude Moreno zabit dříve, než se bombu podaří propašovat do Spojených států, jeho pohůnci už nebudou v plánu pokračovat. Zastřelili ho den před plánovaným incidentem v Miami. Devátého května.“

Ať už člověk podporoval státem posvěcené atentáty nebo ne, zatím to vypadalo tak, že Metzgerovo rozhodnutí zachránilo řadu životů.

Rhyme to chtěl před Laurelovou zmínit, ale státní zástupkyně ho předběhla: „Jenže Moreno nemluvil o *útoku*. Mluvil o pokojném protestu. Desátého května v pravé poledne se před sídlem APDR objevilo šest nákladních automobilů. Nepřivezly bomby. Přivezly demonstranty.

A ty ingredience na výrobu bomb? Ty byly určené bahamské pobočce Morenova Hnutí za lokální posílení. Motorovou naftu měla dostat jedna dopravní společnost. Příjemcem hnojiva měla být místní zemědělská družstva a nitrometan byl určený k vykuřování půdy. Všechno legální. V depeši schvalující Morenovo zabití se navíc uváděly pouze tyto látky, avšak zásilka na Bahamy ve skutečnosti obsahovala také několik tun obilí a rýže, náhradní díly k nákladním automobilům, balenou vodu a další nevinné položky. O těch se NZOS zapomněla zmínit, protože se jí to hodilo do krámu.“

„A nešlo o selhání zpravodajců?“ dotázal se Rhyme.

Odmlka, která následovala, byla delší než většina předchozích. Nakonec Laurelová řekla: „Ne. Myslím, že šlo o *manipulaci* se zpravodajstvím. Metzger neměl Morena rád, nelíbila se

mu jeho rétorika. Je doloženo, že ho nazval opovrženímhodným zrádcem. Podle mého názoru se nepoděлил s velením o všechny informace, které zjistil. A tak nejvyšší místa ve Washingtonu tuto misi schválila v domněnku, že se chystá pumový útok, ačkoli Metzger věděl, že to tak není.“

„To znamená, že NZOS zabila nevinného člověka,“ shrnul to Sellitto.

„Ano,“ přitakala Laurelová lehce ožvlým hlasem. „Ale to je dobře.“

„Co je dobře?“ vyhrkla Sachsová a zamračila se.

Nastala další krátká pauza. Laurelová očividně nechápala Améliiino viditelné zděšení, které připomínalo její reakci na dřívější poznámku státní zástupkyně, podle níž „při troše štěstí“ nebude střelcem voják, nýbrž civilista.

Rhyme to vysvětlil za ni: „I v tomto případě jde o porotu, Sachsová. Ta mnohem pravděpodobněji usvědčí člověka obžalovaného ze zastřelení aktivisty, který pouze uplatňoval své právo na svobodu projevu, jak mu ho zaručuje první ústavní dodatek, než kdyby byl obětí kovaný terorista.“

„Z mého pohledu není mezi oběma případy žádný morální rozdíl,“ dodala Laurelová. „Nikoho prostě nemůžete usmrtit bez řádného procesu. *Nikoho*. Jenže Lincoln má pravdu. Musím brát v úvahu i porotu.“

„Takže, kapitáne,“ řekl Myers Rhymovi, „pokud ten případ nabere obrátky, budeme potřebovat člověka, který dokáže užstat nohama na zemi – člověka, jako jste vy.“

Vzhledem ke kriminalistovu hlavnímu způsobu přesunu z místa na místo to byla dost nevhodná volba slov.

Rhymovým bezprostředním nutkáním bylo říct ano. Případ byl fascinující a ve všech směrech náročný. Všiml si však, že Sachsová klopí oči a drásá si nehtem kůži na hlavě, což byl její zlozvyk. Přemýšlel, co ji trápí.

Amélie se obrátila ke státní zástupkyni. „Po CIA jste kvůli Awlakimu taky nešla.“

Americký občan Anwar Awlaki byl radikálním muslimským imámem, stoupencem džihádu a zároveň vysokým pohlavářem v jemenské pobočce al-Káidy. Stejně jako Moreno to byl vystěhovalec a postupně dostal přezdívku „internetový bin Ládin“, jelikož prostřednictvím svého blogu zaníceně podněcoval k útokům na Američany. K lidem, které inspiroval, patřili mimo jiné střelec ze základny Fort Hood v roce 2009, strůjce pumového útoku na letadlo ve stejném roce nebo atentátník, který o rok později odpálil bombu na Times Square.

Awlaki spolu s dalším americkým občanem, konkrétně jeho internetovým redaktorem, zahynuli v roce 2011 při útoku bezpilotního letadla řízeného CIA.

Laurelová se zatvářila zmateně. „Jak jsem mohla někoho obžalovat? Jsem newyorská státní zástupkyně. A atentát na Awlakiho neměl kořeny ve státě New York. Ovšem jestli se mě ptáte, zda si vybírám jen ty případy, které mohu vyhrát, policistko Sachsová, pak odpověď zní ano. Metzgerova obžaloba kvůli atentátu na známého a nebezpečného teroristu je pravděpodobně odsouzena k neúspěchu. Stejně jako obžaloba z atentátu na občana jiného státu. Ovšem Morenovo zastřelení dokážu porotě prodat. A až se mi podaří usvědčit Metzgera i jeho odstřelovače, budu se moci zaměřit i na další případy, které nejsou tak jednoznačné.“ Odmlčela se. „Anebo vláda jednoduše přehodnotí svou strategii, začne dodržovat ústavu... a upustí od politiky nájemných vražd.“

Sachsová letmo pohlédla na Rhyma a promluvila k Laurelové a Myersovi: „Když já nevím. Něco mi na tom nesedí.“

„Nesedí?“ zeptala se Laurelová, očividně zmatená tímto výrazem.

„Nevím,“ zopakovala Sachsová a pevně přitom třela dva prsty o sebe, „prostě si nejsem jistá, že tohle je práce pro nás.“

„Pro vás a pro Lincoln?“ ujistila se Laurelová.

„Pro kohokoliv z nás. Tohle je politická záležitost, ne trestněprávní. Jestli chcete zabránit NZOS v provádění atentátů, je

to naprosto v pořádku. Ale neměla by to být spíš věc Kongresu než policie?“

Laurelová adresovala Rhymovi kradmý pohled. Na Améliiných slovech byl rozhodně kus pravdy – pravdy, kterou si neuvědomil ani on sám. Pokud šlo o zákony, pramálo mu záleželo na širších otázkách, co je správné a co nesprávné. Stačilo mu, že Albany, Washington nebo newyorská radnice definovaly nějaký trestný čin. Od té chvíle byl jeho úkol prostý: vypátrat člověka, který tento trestný čin spáchal, a pomoci formulovat jeho obžalobu.

Bylo to stejné jako u šachů. Záleželo na tom, že tvůrci této složité deskové hry z nějakého důvodu rozhodli, že dáma bude nejsilnější figura a jezdec bude skákat do pravého úhlu? Ne. Jakmile se stanovila pravidla, muselo se podle nich hrát.

Rhyme ignoroval Laurelovou a nespouštěl oči ze Sachsové.

V tu chvíli se postoj státní zástupkyně změnil, jemně, ale zřetelně. Rhyme si zpočátku myslel, že se Laurelová bude snažit sama sebe obhajovat, ale pak si uvědomil, že opak je pravdou. Státní zástupkyně přecházela do orodovacího módu. Jako by právě u soudu vstala od stolu obžaloby a zamířila před porotu – před porotu, kterou se zatím nepodařilo přesvědčit o vině obžalovaného.

„Myslím, že spravedlnost spočívá v detailech, Amélie,“ začala. „V úplných drobnostech. Nestíhám někoho za znásilnění proto, že když se na ženách páchá sexuální násilí, stává se společnost méně stabilní. Stíhám za znásilnění proto, že se jeden konkrétní člověk choval způsobem, jímž naplnil skutkovou podstatu paragrafu sto třicet, odstavec třicet pět newyorského trestního zákona. Tohle já dělám. Tohle děláme my všichni.“

Znovu se odmlčela a dodala: „Prosím, Amélie. Znáš vaši minulost. Ráda bych vás měla v týmu.“

Ambice, nebo ideologie? položil si Rhyme otázku a ještě jednou si prohlédl fyziognomický útvar zvaný Nance Laurelová: její vlasy zpevněné tužidlem, její cvalíkovité prsty s nehty

beze stopy laku, její malá chodidla ve střízlivých střevících, které si přetírala krycím lakem se stejnou pečlivostí, s jakou si nanášela mejkap na obličej. Stále nedokázal posoudit, jaký motiv ji žene vpřed, ale jedné věci si všiml spolehlivě: až mrazivé absence jakékoliv vášně v jejích černých očích. A Lincoln Rhyme rozhodně necítil mrazení často.

V nastalém tichu se jeho a Améliiny oči setkaly. Zdálo se, že jeho partnerka vycítila, jak moc by ten případ chtěl vzít. A to nakonec rozhodlo. Přikývla. „Jdu do toho.“

„Já taky.“ Rhyme se však při těchto slovech nedíval na Myerse ani na Laurelovou, nýbrž na Sachsovou. Jeho výraz sděloval: Díky.

„A přestože se mě nikdo neptal,“ zabručel Sellitto, „tak já si taky s radostí poseru kariéru tím, že zabásnu vysoce postaveného federála.“

„Předpokládám, že diskrétnost je priorita,“ poznamenal Rhyme.

„Musíme to udržet v tajnosti,“ souhlasila Laurelová. „Jinak se začnou ztrácet důkazy. Ale myslím, že toho se zatím bát nemusíme. Můj úřad podnikl veškerá opatření, abychom ten případ udrželi pod pokličkou. Opravdu pochybuji, že NZOS o našem vyšetřování něco ví.“

KAPITOLA 6

Když jel ve vypůjčeném autě ke korálovému ostrůvku na jihozápadním břehu New Providence, nedaleko od Clifton Heritage Parku, uslyšel Jacob Swann zapípání telefonu, které mu ohlásilo příchozí textovou zprávu. Ta obsahovala aktualizované informace o policejním vyšetřování smrti Roberta Morena newyorskými úřady a o obvinění ze spiknutí. Za několik hodin měl Swann obdržet další podrobnosti včetně jmen lidí, kteří se do vyšetřování zapojili.

Jde to rychle. Mnohem rychleji, než Swann čekal.

Z kufru se ozvalo bouchnutí. Nešťastná šlapka Annette Bodelová tam ležela svinutá do klubíčka. Bouchnutí však bylo jen slabé a v okolí se nenacházel nikdo, kdo by ho mohl slyšet – žádné hloučky pouličních ometáků nebo povalečů, které člověk vídá na Bahamách často, jak popíjejí pivo Sands nebo Kalik, vtipkují, dělají drby a nadávají na ženské a na šéfy.

A taky žádná auta a žádné čluny v tyrkysové vodě.

Karibik je plný rozporů, pomyslel si Swann, když se rozhlížel po okolí: nablýskané hřiště pro turisty, chátrající měsíční krajina pro místní. Všechno se soustředilo do malého epicentra, kde se za dolary a eura daly pořídit všechny možné služby a radovánky, zatímco velká část ostatního území vypadala zplundrovaně. Třeba tenhle rozpálený, zaplevelený a odpadky zaneřádný pás písčité půdy nedaleko od pláže.

Swann vystoupil a foukl si do rukavic, aby si ochladil zpcené ruce. Ztraceně, to je teda *horko*. Na tomto místě už byl, minulý týden. Poté, co jeden mimořádně náročný, ale přesný

výstřel z pušky roztrhl srdce zrádného pana Roberta Morena, odjel sem a zakopal tu pár svršků a dalších důkazů. Původně měl v plánu nechat je tu pohřbené navěky. Jakmile však obdržel zvláštní a znepokojivou zprávu, že newyorští žalobci Morenovu smrt prošetřují, rozhodl se, že bude nejlepší, když ty věci vyhrabe a zbaví se jich důkladněji.

Nejprve ho však čekal jiný úkol... jiné *zadání*.

Přistoupil ke kufru, otevřel ho a pohlédl na usazenou, zpočenou a bolestí zkroucenou Annette.

Snažila se dýchat.

Vrátil se k zadnímu sedadlu, otevřel kufřík a vytáhl z něj jeden ze svých pokladů, oblíbený kuchyňský nůž Kai Shun Premier. Čepel byla přibližně třiadvacet centimetrů dlouhá a zdobil ji charakteristický, ručně tepaný povrch *tsuchime*, který vytvářeli kovotepci v japonském městě Seki. Měla jádro z oceli třídy VG-10 a na něm dvaatřicet vrstev damaškové oceli. Střenka byla vyrobená z vlašského ořesáku. Tento konkrétní nůž ho kdysi přišel na dvě stě padesát dolarů. Swann měl od téhož výrobce i několik dalších modelů, nože různých tvarů a velikostí, určených pro rozličné kuchyňské techniky, ale tento byl jeho oblíbený. Miloval ho jako dítě. Používal ho na porcování ryb, krájení hovězího masa na průsvitné carpaccio a motivování lidí.

Když byl na cestách, vozil tento i ostatní nože v patřičně ošoupaném rolovacím vaku Messermeister a spolu s nimi také dvě ohmatané kuchařky – jednu od Jamese Bearda a druhou od francouzského šéfkuchaře Michela Guérarda, což byl guru všech vyznavačů *cuisine minceur* neboli zeštíhlující kuchyně. Celníci nevěnovali sadě profesionálních nožů, jakkoliv vražedných, žádnou větší pozornost, pokud byly uložené v řádně odhaceném zavazadle a pokud spočívaly vedle knihy o vaření. Když navíc pracoval mimo domov, přišly mu nože vhod: Jacob Swann vařil často – vaření měl raději než vysedávání po barech nebo návštěvy kina bez doprovodu.

Minulý týden například vykostil kozí maso, nakrájel ho na kostičky a dal ho dusit.

Můj malý řezníčku, můj milý malý řezníčku...

Uslyšel další zvuk, jakési tupé žuchnutí. Annette začala kopat.

Vrátil se ke kufru a za vlasy ji vytáhl z auta.

„Ehn, ehn, ehn...“

Nejspíš to byla její verze „ne, ne, ne“.

Našel v písku prohlubeň obrostlou třtinovitými rostlinami a ozdobenou zmačkanými plechovkami od piva Kalik, lahvemi od jamajského ležáku Red Stripe, použitými kondomy a tlejícími cigaretovými oharky. Překulil Annette na záda a posadil se jí na hrudník.

Rozhlédl se kolem sebe. Nikdo. Díky úvodní ráně do hrdla bude křik mnohem tišší, ale ne zcela neslyšný.

„Tak. Teď ti položím pár otázek a ty na ně budeš muset zformulovat odpovědi. Potřebuju je slyšet a potřebuju je slyšet rychle. Dokážeš ze sebe soukat slova?“

„Ehn.“

„Řekni „ano“.“

„A... a... annnnno.“

„Dobře.“ Swann vytáhl z kapsy kapesník, druhou rukou sevřel Annette nos, a když otevřela ústa, uchopil jí přes kapesník jazyk a vytáhl špičku asi dva centimetry nad rty. Annette začala zuřivě vrtět hlavou, než si uvědomila, že tento pohyb je bolestivější než Swannovo sevření.

Přinutila se ke klidu.

Jacob Swann přitáhl nůž Kai Shun o něco blíž – znovu musel obdivovat čepel i střenku. Kuchyňské náčiní často patří k nejstylovějším předmětům vůbec. Slunce se odráželo od horní poloviny čepele a zrcadlilo se ve vytepaných ploškách, jako by se mihotalo na vlnách. Swann opatrně přejel ostrím přes špičku Annettina jazyka, čímž jí v něm vytvořil o něco tmavší růžový zářez, avšak bez krve.

Ozval se jakýsi zvuk. Možná to bylo „prosím“.

Můj malý řezníčku...

Vzpomněl si, jak zrovna před pár týdny porcoval stejným nožem kachní prsa a jak maso na třech místech lehce nařízl, aby z něj lépe dostal tuk. Předklonil se. „A teď mě pozorně poslouvej,“ zašeptal. Ústa měl tak blízko u jejího ucha, že cítil na tváři horkost její kůže.

Úplně jako minulý týden.

No dobrá – *trochu* jako minulý týden.

KAPITOLA 7

Kapitán Bill Myers předal štafetu případu Rhymovi a ostatním, vstal a odporoučel se i se svým uhozeným slovníkem.

Vyšetřování spiknutí proti Morenovi bylo sice v jistých ohledech monumentální, ale v konečném důsledku to byl jen jeden z několika tisíců aktivních případů v New Yorku a kapitán Myers i jeho tajuplné Oddělení speciálních služeb se bezpochyby museli zaobírat i jinými záležitostmi.

Rhyme navíc předpokládal, že kapitán se chce od případu distancovat. Státní zástupkyni sice Myers podpořil, protože policie a státní zastupitelství jsou siamská dvojčata, takže jako policejní kapitán nemohl jednat jinak, avšak nyní nastal čas, aby se odebral na blíže neurčené místo. Rhyme přemýšlel o politických souvislostech, které v případě vycítil. Papaláš Myers teď bude pozorně sledovat, jak se případ vyvíjí, a rozhodne se podle situace. Pokud nastane okamžik, kdy vyšetřovatelé povedou pachatele v poutech, vrátí se v plné parádě na pódium. A pokud jim případ vybuchne pod rukama a změní se v mediální fiasko, vytratí se z něj Myers úplně.

Druhá možnost byla vysoce pravděpodobná.

Rhymovi to však nevadilo. Naopak ho těšilo, že Myers odešel. Na svém smetišti žádné další kohouty nesnesl.

Lon Sellitto samozřejmě v domě zůstal, protože to byl technicky vzato hlavní vyšetřovatel. Seděl teď v rozvrzaném ratonovém křesílku a smlouval sám se sebou ohledně koláčku ležícího na tácu se snídaní, přestože už stihl spořádat polovinu moučníků. Poté si dvakrát zmáčkl břicho, jako by doufal, že

mu žaludek vyšle vzkaz, že při poslední bláznivé dietě zhubl dost na to, aby si dnes mohl tuhle laskominu dovolit. Zjevně se to nestalo.

„Co víte o tom člověku stojícím v čele NZOS?“ zeptal se Laurelové. „O Metzgerovi?“

Státní zástupkyně znovu začala odříkávat spatra: „Čtyřicet tři let. Rozvedený. Bývalá manželka je advokátka se soukromou praxí na Wall Street. On vystudoval Harvard, vojenskou fakultu. Nastoupil do armády a narukoval do Iráku. Tam jel jako poručík, zpátky jako kapitán. Předpokládalo se, že to dotáhne ještě výš, jenže to nevyšlo. Měl nějaké problémy, o kterých vám řeknu později. Po propuštění nastoupil na Yaleovu univerzitu a získal diplomy z veřejné politiky a práv. Dostal práci na ministerstvu zahraničí a před pěti lety nastoupil na NZOS jako ředitel operací. A když tehdejší šéf NZOS odešel loni do důchodu, byl na jeho místo jmenován Metzger, přestože patřil k nejmladším členům vedení. Proslýchá se, že mu nic nemohlo zabránit, aby tu funkci získal.“

„Co děti?“ zeptala se Sachsová.

„Cože?“ odvětila Laurelová.

„Má Metzger děti?“

„Jo, vy myslíte, jestli na něj někdo vyvíjí nátlak přes děti a nutí ho nařizovat nevhodné mise?“

„Ne,“ odpověděla Sachsová. „Jenom mě zajímalo, jestli má děti.“

Laurelová zamžourala. A pak se podívala do poznámek. „Syna a dceru. Oba na střední škole. Ale Metzger se s nimi rok nesměl stýkat. Teď už je smí do jisté míry navštěvovat, ale jinak jsou děti u matky.“

Z ideologického hlediska patří Metzger k nejostřejším jestrábům. Je doloženo jeho prohlášení, že by dvanáctého září dva tisíce jedna svrhl jadernou pumu na Afghánistán. A je velmi otevřený v otázce našeho práva preventivně eliminovat nepřátele. Za své úhlavní nepřátele přitom považuje americké

občany, kteří odešli do zahraničí a podílejí se na tom, co on sám pokládá za neamerické aktivity, například když se připojují ke vzpourám nebo nahlas podporují teroristické skupiny. To jsou však jeho politické postoje, které mě nezajímají.“ Odmlčela se. „Důležitější je, že je duševně labilní.“

„Jak to?“ zeptal se Sellitto.

Rhyme začínal ztrácet trpělivost. Chtěl se už začít zamýšlet nad kriminalistickou stránkou případu.

Protože však Sachsová a Sellitto přistupovali k případům „v globálu“, jak by možná řekl kapitán Myers, nechal Laurelovou pokračovat a pokusil se předstírat pozornost.

„Má emoční problémy,“ řekla státní zástupkyně. „Především nezvládá vztek. Podle mého názoru je vztek jeho hlavní hnací silou. Z armády sice odešel s poctami, ale měl tam několik epizod, které uškodily jeho kariéře. Záchvaty vzteku, emoční výlevy, jakkoliv to chcete nazvat. Prostě se totálně přestal ovládat. Jednou ho dokonce hospitalizovali. Podařilo se mi získat jeho datové záznamy, ze kterých vyplývá, že stále navštěvuje psychiatra a kupuje si léky. Několikrát ho za násilí zadržela policie. Nikdy ho však neobvinila. Já osobně si upřímně řечeno myslím, že jeho stav hraničí s paranoiou. Není to psychotik, ale rozhodně má problémy s bludy a závislostí – je závislý na vzteku jako takovém. Nebo, přesněji řečeno, na reakci na vztek. Podle toho, co jsem na toto téma nastudovala, je úleva, kterou pociťujete při uvolnění emocí během výbuchu vzteku, návyková. Jako droga. Myslím, že když objednal odstřelovače na zabití člověka, kterého nenáviděl, dostal se do euforického stavu.“

Nastudovala toho opravdu dost. Působila jako psychiatr, který poučuje studenty.

„A jak tedy získal tu funkci?“ zeptala se Sachsová.

Stejná otázka napadla i Rhyma.

„Protože je velmi, velmi zdatný v zabíjení lidí. Přinejmenším to naznačují jeho profesní záznamy.“ Laurelová se na chvíli

odmlčela a pokračovala: „Bude těžké představit jeho osobnostní založení porotě, ale já už to nějak udělám. A můžu se jen modlit, aby chtěl vypovídat. To bych si na něm smlsla. Byla bych moc ráda, kdyby nějaký jeho záchvat viděla i porota.“ Přesunula pohled z Rhyma na Sachsovou. „Chci, abyste se během vyšetřování zaměřili na všechno, co bude naznačovat Metzgerovu labilitu, prchlivost a násilné sklony.“

Tentokrát se před odpovědí zarazila Sachsová: „To je trochu problematické, nemyslíte?“

Souboj dvou mlčení. „Nejsem si jistá, co tím míníte.“

„Nevím, jaký typ fyzického důkazu by mohl ukazovat na to, že ten člověk má záchvaty vzteku.“

„Já jsem nemluvila o fyzických důkazech. Měla jsem na mysli vyšetřování všeobecně.“ Státní zástupkyně si změřila pohledem Sachsovou, která byla o dvacet nebo i víc centimetrů vyšší. „Ve svém osobním spisu máte dobré reference, pokud jde o psychologické profilování a výsledky svědků. Nepochybuji o tom, že když budete důkladně hledat, podaří se vám něco najít.“

Sachsová zlehka naklonila hlavu a přimhouřila oči. Také Rhyma překvapilo, že si státní zástupkyně Sachsovou – a nejspíš i kriminalistu samotného – předem proklepla.

Nastudovala...

„Tak,“ řekla Laurelová stroze. Věc byla vyřešená: budou zkrátka hledat známky lability. Basta.

Rhymův ošetřovatel vybral zatáčku a vstoupil do salonu. V ruce nesl konvici s čerstvou kávou. Kriminalista ho představil a okamžitě si všiml, že nalíčená maska Nance Laurelové při pohledu na Thoma nakrátko změkla. V očích státní zástupkyně se objevilo nezaměnitelné zaujetí. Přestože byl Thom Reston pohledný a okouzluující, pro ženu bez prstýnku se srdíčky nepředstavoval vhodného kandidáta na romantický vztah. O chvíli později nicméně Rhyme dospěl k závěru, že reakci Nance Laurelové nevyvolala ošetřovatelova přitažlivost, nýbrž fakt, že jí připomíná někoho známého.

Konečně odtrhla od mladého muže zrak a odmítla kávu, jako by vypití šálku v pracovní době představovalo porušení etického kodexu. Znovu sáhla do kufříku, jehož obsah byl dokonale zorganizovaný. Kapsy na složky byly barevně odlišené a Rhyme si všiml i dvou notebooků, jejichž oranžově blikající očka prozrazovala, že přístroje nejsou vypnuté, ale jen v režimu hibernace. Laurelová vytáhla z kufříku dokument.

„Takže,“ řekla a rozhlédla se po místnosti, „chcete vidět ten příkaz k zabití?“

Kdo by na to mohl říct „ne“?